

Sygn. akt I ACa 219/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gawinek
Sędziowie:	SSA Edyta Buczkowska-Żuk (spr.) SSA Dariusz Rostał
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko W. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 stycznia 2017 roku, sygn. akt VIII GC 291/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Dariusz Rostał Małgorzata Gawinek Edyta Buczkowska-Żuk

Sygn. akt I ACa 219/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 17 maja 2016 r. (k. 4-10) powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej W. B., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) W. B., kwoty 122.400,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 23 sierpnia 2016 r. (k. 172-173, 179) pozwana W. B. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 4 stycznia 2017 pozwana z ostrożności procesowej zgłosiła również zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia.

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo w całości i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy wydał wyrok w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 14 lipca 2011 r. w S. pozwana W. B., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) W. B., na podstawie złożonego przez nią wniosku o udzielenie kredytu na zakup pojazdu, zawarła z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu (umowa nr (...)). Na podstawie zawartej umowy bank udzielił pozwanej na okres 84 miesięcy kredytu w kwocie 95.494,74 zł, który miał zostać przeznaczony m. in. na sfinansowanie zakupu przez pozwaną samochodu marki N. (...) (rok prod. 2011, nr nadwozia (...)) za kwotę – zgodnie z dowodem zakupu – 90.720 zł (§ 1 w zw. z § 3 umowy). Kwota kredytu podlegała oprocentowaniu według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 9,99% (§ 2 umowy). Bank również miał pobrać prowizję bankową w wysokości 5% kwoty kredytu (§ 2 umowy). Oprocentowanie kredytu miało podlegać zmianie w oparciu o wskaźnik WIBOR 3M (§ 7 umowy). Strony przewidziały również, iż bank może pobierać od pozwanej określone prowizje i opłaty (§ 8 umowy). W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez pozwaną rat kredytu określonych w harmonogramie, bank mógł pobierać od niespłaconego kredytu podwyższone odsetki naliczane według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokal na rynku międzynarodowym z ostatnich 10 dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych, które wynosiły na dzień sporządzenia umowy 24% (§ 9 umowy). Pozwana zobowiązała się natomiast względem banku do dokonania, w okresie objętym umową, spłaty rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na rachunek bankowy nr (...) w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik nr 1 do umowy (§ 4 umowy).

W umowie pozwana oświadczyła, iż wyraża zgodę na przeniesienie przez bank wierzytelności m. in. na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na podmiot emisyjny (§ 10). Strony umowy postanowiły, iż zabezpieczeniem spłaty przez pozwaną kredytu będzie przewłaszczenie pojazdu N. (...) (rok prod. 2011, nr nadwozia (...)) wraz z jednoczesną cesją praw z umowy ubezpieczenia AC, odnawialną w całym okresie kredytowania (§3 umowy). W przypadku utraty ww. pojazdu lub znacznego spadku wartości bank pod rygorem wypowiedzenia umowy mógł wezwać pozwaną do spłaty całości lub części zadłużenia, wezwać pozwaną do ustanowienia dodatkowego zabezpieczenia albo podwyższyć oprocentowanie kredytu o 3 punkty procentowe (§ 12 umowy). Zgodnie ze sporządzonym harmonogramem spłat (załącznik nr 1 do umowy) pozwana miała spłacić bankowi kredyt w 84 różnych ratach począwszy od dnia 25 sierpnia 2011 r. do dnia 25 lipca 2018 r. Łącznie pozwana miała zapłacić bankowi w ratach kwotę 133.417,22 zł (w tym sumę kapitału w kwocie 95.494,74 zł oraz odsetki w kwocie 37.922,48 zł). W dniu zawarcia umowy pozwana poddała się również z tytułu zobowiązań wynikających z ww. umowy egzekucji do kwoty 190.989,48 zł do dnia 25 lipca 2019 r. na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie poddała się egzekucji co do wydania przedmiotu zabezpieczenia. W wykonaniu postanowień umownych dotyczących zabezpieczenia zobowiązania pozwanej W. B. co do spłaty kredytu na podstawie umowy z dnia 14 lipca 2011 r. nr (...) na rzecz banku (...) S.A. w dniu 18 lipca 2011 r. w S. pomiędzy pozwaną a bankiem została zawarta umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie. Na podstawie zawartej umowy, w celu zabezpieczenia zobowiązania pozwanej wobec banku pozwana przeniosła na bank udział 49/100 w prawie własności pojazdu N. (...) (rok prod. 2011, nr nadwozia (...)), zaś sama pozwana pozostawała współwłaścicielem ww. pojazdu w udziale 51/100. W przypadku spłaty przez pozwaną kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami udział 49/100 w prawie własności pojazdu miał przejść z powrotem na pozwaną, a bank zobowiązał się do złożenia stosownego oświadczenia. Z kolei w przypadku m. in. wypowiedzenia przez bank umowy kredytu lub niedotrzymania przez pozwaną warunków umowy przewłaszczenia pozostały udział w prawie własności pojazdu (51/100) miał przejść na rzecz banku bez konieczności składania przez którąkolwiek ze stron oświadczenia w tym zakresie (§ 3 umowy). Pozwana miała prawo do używania pojazdu, do czasu żądania jego wydania przez bank, przy czym pozwana poddała się w zakresie wydania pojazdu egzekucji. Jednocześnie

pozwana zobowiązała się do niezbywania swojego udziału oraz nieoddawania pojazdu w używanie osobie trzeciej (§ 5 i § 10 umowy).

W 2012 r. przeciwko pozwanej W. B. oraz C. T. było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O. postępowanie egzekucyjne o sygn. akt KM 2702/12 z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. (...) w S.. W dniu 28 sierpnia 2012 r. w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego komornik sądowy dokonał zajęcia pojazdu N. (...) (rok prod. 2011, nr nadwozia (...)). Bank S.A. powziął wiedzę o tym zajęciu; w związku z tym dnia 17 września 2012 r. zwrócił się do komornika sądowego z pismem, w którym oświadczył, iż nie wyraża zgody na sprzedaż przysługującego mu udziału 49/100 w zajęтым przez komornika pojeździe.

Ostatecznie w dniu 8 listopada 2012 r. udział 51/100 w ww. pojeździe został zbyty w drodze licytacji publicznej na rzecz J. S. za kwotę 32.520,33 zł netto (40.000 zł brutto). O sprzedaży komornik sądowy poinformował bank w piśmie z dnia 28 marca 2013 r.

Pozwana W. B. początkowo spłacała bankowi (...) S.A. należne mu raty kredytu. Po pewnym czasie zaprzestała jednak spłacania kredytu, w związku z czym – po wezwaniu pozwanej do zapłaty – bank skierował do pozwanej w dniu 22 stycznia 2013 r. wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 14 lipca 2011 r. nr (...), wskazując, iż stanie się skuteczne po upływie 30-dniowego terminu wypowiedzenia. W treści wypowiedzenia poinformowano pozwaną, iż bank rozważy cofnięcie wypowiedzenia w przypadku uregulowania przez pozwaną dotychczas powstałych zaległości w spłacie kredytu. Pozwana nie uregulowała wówczas żądanych należności. W dniu 20 maja 2013 r. bank (...) S.A. wystawił przeciwko pozwanej W. B. bankowy tytuł egzekucyjny (BTE nr (...)), w którym zadłużenie pozwanej względem banku zostało określone na łączną kwotę 92.938,94 zł (według stanu na dzień 20 maja 2013 r.), wynikające z umowy kredytu z dnia 14 lipca 2011 r. nr (...).

Na kwotę wskazaną w BTE składały się – zgodnie z jego treścią – następujące kwoty:

- 85.404,31 zł tytułem należności głównej (niespłacony kapitał),
- 3.720,33 zł tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres od dnia 20 lipca 2011 r. do dnia 5 marca 2013 r. (według stopy procentowej 10,28%),
- 3.754,30 zł tytułem odsetek za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia 31 października 2012 r. do dnia 20 maja 2013 r. (według stopy procentowej 18%),
- a także 60 zł tytułem opłat i innych prowizji.

Pismem z dnia 28 maja 2013 r. bank (...) S.A. wezwał pozwaną W. B. do wydania w terminie 7 dni od doręczenia pisma pojazdu N. (...) (rok prod. 2011, nr nadwozia (...)) wraz z kompletem dokumentów i kluczyków albo do spłaty zadłużenia w kwocie 93.389,13 zł. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwana poinformowała bank, iż jej udział w prawie własności ww. pojazdu został sprzedany w postępowaniu egzekucyjnym. Następnie, w dniu 29 maja 2013 r., na skutek wniosku banku (...) S.A., Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim, I Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt I Co 1707/13, nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 20 maja 2013 r. (BTE nr (...)) klauzulę wykonalności na rzecz banku a przeciwko pozwanej W. B., zastrzegając, iż ów tytuł uprawnia bank do egzekucji kwoty 190.989,48 zł. Jednocześnie zasądzono od pozwanej na rzecz banku kwotę 67 zł tytułem postępowania o nadanie klauzuli wykonalności. Na podstawie BTE zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bank próbował zaspokoić swoje roszczenie w postępowaniu egzekucyjnym, jednak okazało się ono bezskuteczne.

W dniu 27 kwietnia 2015 r. we W., w kancelarii notarialnej przed asesorem notarialnym B. F., bank (...) S.A., i powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą we W., zawarli umowę przelewu wierzytelności (umowa nr (...)).

Na podstawie umowy bank przeniósł na powoda przysługujące bankowi wierzytelności z tytułu zawartych przez bank umów kredytu wraz z zabezpieczeniami. Przenieszone przez bank na powoda wierzytelności zostały wyszczególnione w załączniku nr 1 oraz załączniku nr 2 do umowy. Dodatkowo obydwie załączniki zostały sporządzone w formie elektronicznej – na płycie CD, opatrzonej hasłem zawartym w załączniku nr 3. Płyta CD wraz z załącznikami nr 1 i 2 w wersji elektronicznej oraz załącznik nr 3 miała zostać powodowi przekazana przez bank w terminie 2 dni roboczych od uiszczenia pierwszej raty ceny z tytułu umowy (§ 3 i § 4 umowy). Pismem z dnia 8 maja 2015 r. (...) S.A., działając w imieniu powoda (...) NSFIZ zawiadomiła pozwaną W. B., iż bank przeniósł na powoda wszelkie prawa i obowiązki z tytułu zawartej z pozwaną umowy kredytu z dnia 14 lipca 2011 r. nr (...). Jednocześnie wezwała pozwaną do uiszczenia na rzecz powoda w terminie do dnia 22 maja 2015 r. kwoty 115.781,92 zł, w tym kwoty 84.377,93 zł tytułem należności kapitałowej oraz 31.403,99 zł tytułem naliczonych odsetek.

Bank pismem z tego samego dnia również zawiadomił pozwaną, iż dokonał sprzedaży przysługującej mu względem pozwanej wierzytelności z tytułu umowy kredytu z dnia 14 lipca 2011 r. nr (...) na rzecz powoda. Jednocześnie wskazał, iż w sprawie wierzytelności pozwana powinna kontaktować się wyłącznie z powodem oraz wszelkich wpłat dokonywać zgodnie z informacjami przekazanymi przez powoda. W prowadzonych przez powoda księgach rachunkowych według stanu na dzień 17 maja 2016 r. pod numerem (...) widniały zapisy, zgodnie z którymi z tytułu umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2015 r. nr (...) powód ma względem pozwanej W. B. nabytą od banku (...) S.A. wierzytelność w łącznej kwocie 122.400,39 zł, na którą składała się: kwota 84.377,93 zł tytułem kapitału oraz 38.022,46 zł tytułem odsetek, która wynika z umowy kredytu z dnia 14 lipca 2011 r. nr (...).

Na podstawie takich ustaleń Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy poczynił w tym zakresie następujące rozważania: Dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wywodził z cesji wierzytelności na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2015 r. nr (...) zawartej z bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w W., któremu z kolei miała przysługiwać względem pozwanej W. B. wierzytelność z tytułu umowy kredytu z dnia 14 lipca 2011 r. nr (...). Powyższe dawało asumpt do uznania, iż podstawą żądania w niniejszej sprawie był art. 509 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121 z późn. zm.; dalej: k.c.). Na podstawie art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Z kolei według art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Istotnym jest, iż zgodnie z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Odnośnie wierzytelności, którą powód miał nabyć na podstawie umowy cesji, wskazać należy, iż zgodnie z twierdzeniem strony powodowej wierzytelność ta wynikała z umowy bankowej, a zatem materialnoprawną podstawą roszczenia był art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.; dalej: pr. bank.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (§ 1). Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, a także warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (§ 2). Podstawowym zarzutem strony pozwanej był zarzut braku legitymacji procesowej czynnej przez powoda. Sąd zaakcentował, iż legitymacja procesowa (czynna albo bierna) należy do przesłanek materialnych (merytorycznych) każdego sporu sądowego, przez które to przesłanki należy rozumieć okoliczności stanowiące w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Skoro legitymacja procesowa jest przesłanką merytoryczną, o której istnieniu przesądzają przepisy

prawa materialnego, mające zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym, nie zaś przepisy procesowe, jej brak nie prowadzi do odrzucenia pozwu, lecz do oddalenia powództwa (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa 1157/12, Legalis). Legitymację procesową czynną winien dysponować powód, a bierną – pozwany. Legitymacja procesowa czynna przysługiwałaby powodowi, gdyby wykazał, iż została na niego przeniesiona wierzytelność banku (...) S.A. względem pozwanej. Pozwana zarzucała bowiem, iż taka wierzytelność nie została przeniesiona na powoda, bowiem powód nie zdołał okoliczności tej udowodnić za pomocą zaferowanego materiału dowodowego. Sąd wyjaśnił, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wyrażona w przepisie art. 6 k.c. reguła ciężaru dowodu w aspekcie materialnym ma ten skutek, że w przypadku nieudowodnienia zaistnienia okoliczności objętych twierdzeniem strony, na której spoczywa ciężar dowodu, należy przyjąć, iż okoliczności te nie wystąpiły, co z kolei powoduje konieczność przyjęcia, iż twierdzenie strony nie zostało udowodnione. Sąd wskazał także, że zgodnie z przepisem art. 227 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101 z późn. zm.; dalej: k.p.c.) przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, iż kryterium istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy ma charakter obiektywny, to znaczy o takim charakterze konkretnych okoliczności nie decyduje ani wola którejkolwiek ze stron, ani na jakiej podstawie faktycznej strona powodowa konstruuje swoje roszczenie, lecz przepisy prawa materialnego, określające jakie okoliczności przesądzają o istnieniu zgłoszonego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 825/13, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 752/14, Legalis). W konsekwencji sąd przy ustalaniu stanu faktycznego winien dokonać selekcji zgromadzonego materiału dowodowego, aby ustalony stan faktyczny umożliwił dokonanie subsumpcji i tym samym rozstrzygnięcie sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 755/14, Legalis). Nadto wskazano, iż na podstawie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Z powyższego przepisu wynika podstawowa dla polskiego procesu cywilnego zasada swobodnej oceny dowodów, według której sąd ocenia zarówno wiarygodność zgromadzonego materiału dowodowego, jak i jego moc dowodową według własnego uznania, które nie jest równoznaczne z dowolnością; swobodna ocena dowodów winna odpowiadać procesowi rozsądnego rozważenia materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego myślenia oraz zasad doświadczenia życiowego. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy sąd podkreślił, iż ciężar udowodnienia okoliczności zarówno posiadania przez powoda legitymacji biernej (vide skutecznego przejścia wierzytelności) oraz wysokości dochodzonego roszczenia (gdyż zarzut dotyczący niewykazania wysokości roszczenia również został podniesiony przez pozwaną), spoczywał na powodzie i to on ponosił skutki procesowe sprostania temu ciężarowi. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie Sąd przeprowadził na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, których autentyczność nie została zakwestionowana przez strony. Pozwana jedynie wskazała, iż w jej ocenie przedstawiony przez stronę pozwaną wydruk (k. 123) oznaczony „Wyciąg z elektronicznego Załącznika nr 2 (...)” nie dowodzi temu, iż wskazana w nim wierzytelność od strony pozwanej została przeniesiona w takiej kwocie przez bank (...) S.A. na powoda. Ponadto przeważająca większość okoliczności faktycznych niniejszej sprawy nie była objęta przez strony sporem, a nadto znajdowała potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym z dokumentów, w tym znajdujących się w załączonych aktach postępowania egzekucyjnego. Bezsporne było w szczególności to, iż pozwaną łączyła z bankiem (...) S.A. umowa kredytu, a także, iż pozwana zaprzestała spłacać należne bankowi raty. Pozwana podniosła również, iż zabezpieczeniem wierzytelności banku było przewłaszczenie na zabezpieczenia przez bank udziału wynoszącego 49/100 w prawie własności pojazdu N. (...) (rok prod. 2011, nr nadwozia (...)). W związku z twierdzeniami pozwanej zawartymi w odpowiedzi na pozew powód został obowiązany do ustosunkowania się do treści odpowiedzi na pozew (k. 182), lecz mimo przedłużenia terminu na wniosek powoda (k. 189, 200), powód nie ustosunkował się do twierdzeń strony pozwanej – ani w piśmie, ani na rozprawie w dniu 4 stycznia 2017 r. (k. 208-212), wobec czego Sąd, mając na względzie potwierdzenie przez pozwaną podnoszonych okoliczności za pomocą dokumentów, w tym z akt postępowania egzekucyjnego, uznał te okoliczności za przyznane przez stronę powodową. Rozpoznając zarzut pozwanej w zakresie niedysponowania przez powoda legitymacją procesową czynną Sąd zważył, iż przelewem wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. może być jedynie taka wierzytelność, która jest zindywidualizowana (skonkretyzowana), co oznacza, iż z treści stosunku prawnego muszą wynikać kryteria

umożliwiający określenie przelewanej wierzytelności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1999 r., sygn. akt III CKN 423/98, OSNC 2000, Nr 5, poz. 92). W literaturze słusznie stawia się wymóg, aby stopień indywidualizacji był na tyle wystarczający, aby można było ustalić, która wierzytelność i z jakiego stosunku prawnego jest przedmiotem cesji (por. P. Sobolewski, w: Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania. Część ogólna. T. III A, Legalis 2017, kom. do art. 409 k.c.). Oczywiście jest w ocenie Sądu również, iż umowa cesji musi umożliwiać ustalenie osoby dłużnika, co do którego przysługuje cedentowi wierzytelność przenoszona na cesjonariusza. Materiał dowodowy w niniejszej sprawie nie pozwalał na ustalenie, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2015 r. nr (...) powód nabył od banku (...) S.A. wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej. Sama treść umowy nie wskazywała wierzytelności banku będących przedmiotem cesji, lecz w § 3 i § 4 odwoływała się do załączników nr 1 i nr 2, których powód nie złożył w niniejszym postępowaniu na poczet materiału dowodowego. Powód ograniczył się jedynie do przedłożenia rzekomego wyciągu z załącznika nr 2, wydrukowanego z elektronicznej wersji załącznika nr 2 (k. 123). Wprawdzie umowa w § 4 przewidywała przekazanie powodowi owego załącznika w wersji elektronicznej, lecz pozwana zaprzeczyła, aby przedłożony przez powoda wydruk w istocie stanowił wydruk z załącznika nr 2 w wersji elektronicznej. W ocenie Sądu zarzut strony pozwanej był uzasadniony, gdyż przedłożony przez powoda wydruk nie pozwalał na weryfikację, czy w istocie pochodzi z elektronicznego załącznika nr 2 i odzwierciedla jego rzeczywistą treść. Pomimo zarzutu strony pozwanej powód nie zaoferował Sądowi ani kopii pisemnej wersji załącznika nr 2 (który zgodnie z treścią umowy strona powodowa musiała otrzymać), ani możliwości potwierdzenia treści owego wydruku z treścią załącznika w wersji elektronicznej. Z powyższych względów w ocenie Sądu strona powodowa nie zdołała udowodnić, iż na podstawie umowy cesji stała się wierzycielem pozwanej, wobec czego nie wykazała, aby przysługiwała jej legitymacja procesowa czynna.

Skuteczność zarzutu nieposiadania przez powoda legitymacji procesowej czynnej był wystarczający dla oddalenia powództwa.

Sąd Okręgowy wskazał, iż słuszny okazał się również kolejny z zarzutów pozwanej, a mianowicie zarzut braku wykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Podstawowe znaczenie dla uznania zasadności owego zarzutu miało to, iż z umowy przelewu, z której powód wywodził swoje roszczenie, nie wynikała wysokość wierzytelności, jaką miałby nabyć powód od banku (...) S.A. Powtórzyć w tym miejscu należy rozważania dotyczące niewykazania przez powoda przejścia wierzytelności – umowa przelewu nie pozwalała na ustalenie, iż powód nabył wierzytelność banku względem pozwanej, ani na ustalenie wysokości takiej wierzytelności, zaś powód nie sprostował ciężarowi udowodnienia ani jednej, ani drugiej okoliczności. Przedstawione przez powoda dokumenty, w szczególności bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 20 maja 2013 r. nr (...) (k. 163) mógł dowodzić jedynie wysokości wierzytelności banku, lecz nie wierzytelności powoda. Ponadto wysokość należności banku względem pozwanej wynikająca z bankowego tytułu egzekucyjnego została przez pozwaną skutecznie zakwestionowana. Pozwana bowiem zarzuciła, iż zawarła z bankiem umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie udziału wynoszącego 49/100 w prawie własności pojazdu N. (...) (rok prod. 2011, nr nadwozia (...)), z którego bank mógł się zaspokoić, pozostając współwłaścicielem pojazdu. Podkreślić bowiem należy, iż statusu współwłaściciela bank nie utracił, bowiem jedynie pozwana utraciła przysługujący jej udział 51/100 w prawie własności owego pojazdu. Okolicznościom tym powód nie zaprzeczył, mimo iż został zobowiązany do wypowiedzenia się w ich przedmiocie (a nawet przedłużono mu termin do wykonania tego zobowiązania), a twierdzenia pozwanej pozostawały zgodne z przedłożonymi dokumentami, w szczególności z umową kredytu i umową przewłaszczenia, a także dokumentami związanymi z postępowaniem egzekucyjnym, z których wynika nadto, iż bank miał świadomość zarówno faktu zajęcia pojazdu, jak i sprzedaży udziału pozwanej w prawie własności pojazdu. Z dokumentów tych nie wynika natomiast, aby bank, mając świadomość tego, iż pozostaje współwłaścicielem, uwzględnił zaspokojenie się z przewłaszczonego udziału w pojeździe, uwzględnił to przy obliczeniu wysokości należności pozwanej wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym. Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy stwierdził, iż powód nie zdołał również wykazać wysokości dochodzonej przez niego wierzytelności, co również stanowiło podstawę oddalenia powództwa.

Powód zaskarżył apelacją powyższy wyrok w całości zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, tj.:

1. art. 232 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej jak również w zakresie

wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód przedstawił dowody, które wskazują wprost legitymację czynną powoda, jak również wysokość i zasadność dochodzonego roszczenia,

2. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej, jak i zasadności dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód przedstawił dowody z wyciągu z ksiąg funduszu, umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2015 r. i przedstawił umowę kredytu nr (...) z dnia 14 lipca 2013 r., bankowy tytuł egzekucyjny (...) z dnia 22 maja 2013 r., postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 29 maja 2013 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu, które to dowody wykazują istnienie wierzytelności i wysokość zadłużenia względem pozwanego;

3. art. 233 § 1 k.p.c. przez bezpodstawne przyjęcie, że powód nie udowodnił - wysokości swojego roszczenia względem pozwanej i uznanie przez Sąd I instancji, że skoro powód mógł się zaspokoić z przedmiotu zabezpieczenia to nie może dochodzić swojego roszczenia w przedmiotowym postępowaniu, podczas gdy powodowi przysługuje uprawnienie wyboru czy uzyskać zaspokojenie roszczenia z przedmiotu zabezpieczenia na podstawie umowy przewłaszczenia pojazdu czy dochodzić roszczenia na zasadach ogólnych, co w konsekwencji spowodowało bezzasadne oddalenie powództwa.

oraz naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 6 k.c., przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnił faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w szczególności zdaniem Sądu I instancji powód nie wykazał wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi do pozwu dokumentami w postaci wyciągu z ksiąg funduszu, umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2015 r. wraz z załącznikiem, jak również przedstawił umowę kredytu nr (...) z dnia 14 lipca 2011 r., bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 22 maja 2013 r., postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 29 maja 2013 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim z dnia 30 czerwca 2014 r., które to dokumenty potwierdzają wysokość, wymagalność i zasadność dochodzonego roszczenia,

2. art. 509 § 1 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód przedłożonymi dokumentami nie wykazał przejścia uprawnienia na rzecz następcy prawnego, a w konsekwencji nie przysługuje mu legitymacja czynna, podczas gdy powód przedłożył do akt niniejszej sprawy umowę sprzedaży wierzytelności nr (...) z dnia 27 kwietnia 2015 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy, które potwierdzają fakt nabycia przez powoda dochodzonej w niniejszym postępowaniu wierzytelności,

3. art. 511 k.c. przez jego błędną wykładnię objawiającą się przyjęciem, że załącznik konkretyzujący przelewaną wierzytelność powinien być opatrzony podpisem stron, a zatem, zostać sporządzony w formie pisemnej, podczas gdy przepisy prawa materialnego przewidują wyłącznie, aby przelew był stwierdzony pismem, pojęć tych zaś nie można interpretować tożsamo.

4. art. 181 ust. 1 i 2 Prawa Bankowego przez błędne przyjęcie, że powód nie może dochodzić swojego roszczenia w przedmiotowym postępowaniu ze względu na zdaniem Sądu - możliwość dochodzenia zaspokojenia swojej wierzytelności z przedmiotu zabezpieczenia, podczas gdy powodowi przysługuje wybór czy uzyskać zaspokojenie roszczenia z przedmiotu zabezpieczenia na podstawie umowy przewłaszczenia pojazdu czy dochodzić roszczenia na zasadach ogólnych.

Z uwagi na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów postępowania apelacyjnego według norm przypisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Ponadto w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c., apelujący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z ograniczonego załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności zawierający zestawienie wierzytelności, z uwagi na okoliczność, że konieczność jego powołania powstała dopiero na obecnym etapie postępowania, gdyż Sąd I instancji wydając wyrok na niekorzyść powoda, uniemożliwił stronie powodowej uzupełnienie materiału dowodowego o dokumentację, jaką Sąd uznał przy wyrokowaniu za niezbędną do udokumentowania zasadności dochodzonego pozewem roszczenia i wykazania przejścia wierzytelności z wierzyciela pierwotnego na stronę powodową. Przedłożona umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2015 r. wraz z ograniczonym załącznikiem nr 1 do umowy zawierający zestawienie wierzytelności poświadcza fakt skutecznego nabycia wierzytelności oraz jej wysokości na dzień nabycia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, bowiem zarzuty w niej sformułowane nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy na wstępie wskazuje, że ustalenia faktyczne poczynione w tej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są w prawidłowe. Mając to na uwadze Sąd Apelacyjny ustalenia te podziela i przyjmuje za własne, czyniąc integralną częścią swojego uzasadnienia i uznając za zbędne ich ponowne przytaczanie w tym miejscu (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 roku, V CKN 348/00).

Sąd Odwoławczy odnosząc się w pierwszej kolejności do wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji, zauważa że powód nie wykazał, aby uzasadnionym było złożenie przez niego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego dalszego wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci ograniczonego załącznika nr 1, który istniał już w czasie gdy formułował on pozew. Pomimo tego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego dokumentu tego nie powołał. Zwłaszcza, że strona pozwana kwestionowała od początku legitymację procesową powoda, a powód miał możliwość złożenia repliki, a nawet sam występował o przedłużenia terminu do jej złożenia. Wniosek ten nie może zostać uwzględniony, a to z uwagi na prekluzję dowodową określoną w art. 381 k.p.c. Wskazać bowiem należy, że wykorzystanie przez sąd apelacyjny uprawnienia przewidzianego w art. 381 k.p.c. może wchodzić w rachubę tylko co do faktów i dowodów, które nie uległy prekluzji w pierwszej instancji (Tadeusz Żyźnowski, Komentarz do art. 843 Kodeksu postępowania cywilnego). Powyższy przepis stanowi, iż potrzeba powołania nowych faktów i dowodów powinna być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji albo otwarcia się możliwości dowodzenia okoliczności faktycznych wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych. Wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 września 2015 r., III AUa 603/15). Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później.

Z oczywistych względów fakt zapoznania się z uzasadnieniem niekorzystnego dla powoda orzeczenia nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Strona nie wykazała, iż z przyczyn obiektywnych nie miała możliwości uzyskania wskazanych dokumentów na wcześniejszym etapie.

Nadto nie sposób zauważyć, że zaoferowany w apelacji przez powoda dowód nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego powód złożył bowiem wyciąg z załącznika nr 2 do umowy przelewu nr (...) z dnia 27 kwietnia 2015 r., który miał potwierdzać, że umową cesji objęta jest także wierzytelność z umowy kredytu zaciągniętego przez pozwaną. Natomiast w apelacji żąda przeprowadzenia dowodu z ograniczonego załącznika nr 1 do wyżej wskazanej umowy. Skoro - wg twierdzeń powoda do końca postępowania pierwszoinstancyjnego, skonkretyzowanie należności nabytej przez powoda miało być zawarte w załączniku nr 2, przeprowadzenie dowodu z załącznika nr 1 nie mogło doprowadzić do zmiany ustaleń faktycznych.

Przechodząc do oceny podniesionych w apelacji zarzutów wskazać należy, iż nie są one trafne. Zarzuty apelacji dotyczące zarówno naruszenia norm przepisów prawa procesowego, jak i norm prawa materialnego w zakresie legitymacji procesowej powoda koncentrują się na zanegowaniu stanowiska Sądu I instancji, wedle którego przedstawiony przez powoda materiał dowodowy nie potwierdził, aby powód nabył wierzytelność z mocy umowy zawartej w dniu 27 kwietnia 2015 r., podczas gdy powód przedłożył już z pozwem poświadczone za zgodność z oryginałem odpisy umów oraz konkretyzujące nabywaną wierzytelności wydruk wyciągu z załącznika nr 2 do umowy sporządzonego w formie cyfrowej (elektronicznej). Tym samym w ocenie apelującego Sąd I instancji mylnie ocenił, że powód nie wykazał nabycia skonkretyzowanej wierzytelności wobec pozwanego, a zatem swojej legitymacji procesowej czynnej.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację Sądu I instancji w zakresie nie wykazania przez powoda legitymacji procesowej. Przede wszystkim Sąd I instancji w sposób niezwykle wnikliwy i obszerny dokonał analizy materiału dowodowego, trafnie uznając, że powód nie wykazał właściwymi dokumentami faktu nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej. Zgodzić się należy z apelującym, co również akcentował Sąd Okręgowy, że zgodnie z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności też powinien być stwierdzony pismem. Nie mamy w tym przypadku do czynienia z formą pisemną czynności prawnej. Istnienie przelewu konkretnej wierzytelności musi wynikać z istniejącego pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. Z umowy przelewu przedłożonej przez powoda nie wynika aby na jej podstawie nabył on konkretnie oznaczoną wierzytelność przeciwko pozwanej. Jak sam powód wskazuje wyszczególnienie nabywanych wierzytelności miało nastąpić w załączniku nr 2, który miał formę zapisu elektronicznego na płycie CD. Jednakże powód takowego załącznika nie przedłożył, pomimo iż to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Powód nie załączył do umowy załącznika zawierającego wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu, z którego wynikałoby, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego i do jakiej kwoty. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy podpisane przez pełnomocnika procesowego wyciąg z elektronicznego załącznika nr 2 nie stanowi dowodu na skuteczne dokonanie przelewu wierzytelności. Po pierwsze wyciąg ten nie jest załącznikiem do umowy przelewu, gdyż jak wskazuje sam powód, załącznik taki miał formę elektroniczną. O ile Sąd Apelacyjny zgadza się z powodem, że obecnie stwierdzenie pismem może przybrać formę tzw. pisma elektronicznego, o tyle powód takiegoż pisma nie przedstawił. Po drugie pismo takie, nie potwierdzone za zgodność z oryginałem, bez przedstawienia oryginału, podpisane przez pełnomocnika procesowego, zawierające de facto tabele sporządzoną pismem mechanicznym stanowić może jedynie twierdzenie strony, a nie dowód z dokumentu na okoliczność przelewu konkretnej wierzytelności. To nie wydruk komputerowy stanowił załącznik umowy, który ewentualnie mógłby potwierdzać oznaczoną wierzytelność, a zapis elektroniczny. Tym samym powód nie wykazał przejścia na jego rzecz oznaczonej wierzytelności przysługującej od powódki.

W realiach tej sprawy brak zindywidualizowania wierzytelności przedmiotową umową cesji czynił niemożliwym uwzględnienie powództwa. Nie można bowiem mieć żadnej pewności, że w ramach nabywanych wierzytelności powodowy Fundusz nabył także i tę, o której mowa w pozwie. Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów.

Wyciąg z ksiąg prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, na co wskazuje sam powód, stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz .U. z 2016 r. poz. 1896) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana

w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Wskazane okoliczności w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną - tak jak ma to miejsce w sprawie niniejszej - powinien wykazać odpowiednimi dowodami fundusz (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. I ACA 824/14).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty, oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Strona powodowa nie sprostowała obowiązkowi udowodnienia faktu nabycia wierzytelności w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela. Dowody, które w ocenie powoda mają świadczyć o nabyciu wierzytelności określonej pozwem, potwierdzają co najwyżej jedynie zaistnienie zdarzenia w postaci cesji wierzytelności (a w zasadzie całego portfela wierzytelności), ale nie stanowią one o skutecznym przelewie zindywidualizowanej i konkretnej wierzytelności jaką bank miał wobec pozwanej. W tej sytuacji żądanie pozwu nie mogło zostać uwzględnione.

W związku z niewykazaniem legitymacji procesowej, a więc roszczenia co do zasady bezprzedmiotowym było rozpatrywanie zarzutów dotyczących wysokości dochodzonego roszczenia, jednak nie sposób pominąć, że nawet odmienna interpretacja dowodów w zakresie legitymacji czynnej nie doprowadziłaby do zmiany rozstrzygnięcia ze względu na podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia.

W brew bowiem stanowisku powoda złożenia przez bank wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało bieg przedawnienia roszczenia tylko wobec pierwotnego wierzyciela ewentualnie mogłoby przerwać jedynie wobec nabywcy, który sam mógł korzystać z bankowych tytułów egzekucyjnych. Powód do tej kategorii podmiotów jednak nie należy. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt: III CZP 29/16, iż nabywcą wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzule wykonalności na podstawie art. 123 §1 pkt. 2 k.c. Sąd Najwyższy co prawda wypowiedział się w zakresie wszczęcia egzekucji, ale nie budzi wątpliwości, że wniosek o klauzulę także jest czynnością zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia (egzekwowania) roszczenia, o której mowa w art. 123 §1 pkt. 2 k.c. (vide: uchwała Sadu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. sygn. akt: III CZP 101/13 oraz liczne wyroki Sadu Najwyższego np. z dnia 23 listopada 2011 sygn. akt: IV CSK 156/11 czy też z dnia 12 stycznia 2012 r. sygn. akt: II CSK 203/11). Przerwa biegu przedawnienia przysługuje jednak co do zasady tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwy zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętych przez wierzyciela. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została nadana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest także identyczność osób, na rzecz których czynność ma być dokonana. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia. Nie może posługiwać się bowiem dotychczasowym tytułem wykonawczym, lecz musi uzyskać własny, co było przedmiotem niniejszego postępowania.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy należy zauważyć, że wypowiedzenie umowy kredytu pozwanej przez bank nastąpiło pismem z dnia 22 stycznia 2013 r. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni, jednak pismo to musiało dotrzeć jeszcze do adresata czyli do pozwanej drogą pocztową. Pozwana nie kwestionowała, że takie wypowiedzenie otrzymała, nie określiła jednak daty. Z treści bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez (...) Bank wynika natomiast, że pozwana korzystała z kapitału banku na podstawie zawartej umowy do dnia 5 marca 2013 r., gdyż po tej dacie bank naliczał już odsetki z tytułu niespłaconego kredytu. Data 5 marca 2013 r. koreluje z 30- dniowym okresem wypowiedzenia kredytu dokonanego pismem z dnia 22 stycznia 2013 r. i czasem na korespondencję, a więc należało przyjąć, że z dniem 6 marca 2013 r. należność stała się wymagalna i zaczął biec termin przedawnienia (art. 120 k.c.). Umowa kredytowa została zawarta między przedsiębiorcami, co jest bezsporna, a więc

termin przedawnienia roszczeń z nią związanych wynosił 3 lata – vide: art. 118 k.c. Przedawnienie nastąpiło więc 6 marca 2016 r., natomiast pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 17 maja 2016 r.

Z przedstawionych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł w punkcie II wyrok zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie przepisów art. 98 § 1 i § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., stosownie do których strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia swych praw lub celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie powód uległ pozwanej w postępowaniu apelacyjnym w całości, co uzasadniało obciążenie go kosztami poniesionymi w rozpoznawanej sprawie przez stronę pozwaną. Na wskazane koszty składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4050 zł, ustalone w oparciu o unormowanie § 2 pkt 6 w zw. z art. § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

SSA D. Rostał SSA M. Gawinek SSA E. Buczkowska-Żuk